

til den hele Befolknings Forsyning med Uldklæder gør det nødvendigt, at der træffes Foranstaltninger som de her foreslaaede.

Af de stillede Ændringsforslag vil det ses, at Udvalget i øvrigt har delt sig om forskellige Ændringsforslag, hvoraf dog nogle er af mere formel end virkelig reel Karakter.

Der er ingen Uoverensstemmelse om Priserne, der skal betales Producenterne for den danske Uld, og man er enig om, at de fastsatte Maksimalpriser skal være bestemmende for de Maksimalpriser, der skal fastsættes for de færdige Varer, inden disse føres i Markedet.

Om Uldnævnets Sammensætning er der ikke opnaaet Enighed, idet Venstre foreslaar Nævnet begrænset til at tælle 11 Medlemmer, medens der i Lovforslaget er fastsat et Medlemstal paa 14. Et Flertal, bestaaende af Medlemmer af Socialdemokratiet, det radikale Venstre og det konservative Folkeparti, foreslaar derimod at udvide Medlemstallet til 17 og tilstræber derved at imødekomme fremsatte Krav om en fyldigere Repræsentation af Interesser udenfor Tekstilfabrikanternes Kreds.

Et *Mindretal*, bestaaende af: Jørgen Jensen, Ole Kirk, N. Neergaard, Pinstrup og Slebsager, anser det for en Samfundsnødvendighed, at den hjemlige Produktion fremmes paa alle Omraader for derigenem saa vidt muligt at afbøde Ulemperne af de svigtende Tilførsler udefra.

Dette gælder ogsaa Produktionen af dansk Uld. Det virksomste Middel hertil er utvivlsomt at gøre Produktionen lønnende og Indgrebene saa faa og saa lidet generende som vel muligt. Da den i dette Forhold stedfundne administrative Ordning efter Mindretallets Skøn ikke har taget fornødent Hensyn til dette Hovedsynspunkt, har man ved Ændringsforslag søgt at bøde herpaa.

Overfor denne specielle Produktion er Forholdet endvidere dette, at den i meget stor Udstrækning opretholdes for at forsyne Familiens Medlemmer med visse nødvendige grovere Uldvarer, dels forarbejdede

udelukkende i Hjemmene, dels under Medvirkning af mindre Spinderier. Dette har saa meget lettere kunnet foregaa, som de større industrielle Virksomheder ikke har anset den danske Uld for særlig egnet til den paa disse foregaaede Fabrikation, hvorfor man der fortrinsvis har benyttet indført fremmed Uld af finere Kvalitet, og man har derfor tidligere været Vidne til en ikke ringe Udførsel af den Del af den danske Uld, der bragtes i Handelen.

Nu er Storindustriens Interesse i dansk Uld imidlertid blevet større paa Grund af Vanskelighederne ved at skaffe Tilførsler af finere fremmed Uld. Dette har givet sig Udslag i, at man fra den Side har rejst Kravet om, at Uldproducenternes Adgang til som hidtil at anvende egen Uld blev stærkt begrænset, ja, ligefrem hindret, ligesom det ikke skulde kunne tillades de mindre industrielle Virksomheder som hidtil udelukkende at anvende dansk Uld, men de maatte i Stedet finde sig i at faa tildelt en nærmere fastsat Blandingsuld.

Som det er Mindretallets Ønske, at der lægges denne Industri færrest mulige Hindringer i Vejen, saaledes er det ogsaa dets Opfattelse, at den Interesse, der nu er blevet i, at Produktionen af dansk Uld fremmes og udvikles, ikke sker Fyldest ved at hindre Uldproducenterne i at benytte til egen Anvendelse dog nogen Del af den producerede Uld, da dette, som alt anført, for manges Vedkommende netop er den væsentligste Grund til, at der holdes Faar. Da man af disse Grunde maa nære megen Betænkelse for Følgerne af, at der i en Bekendtgørelse, udstedt af Indenrigsministeriet under 31. Maj d. A., kun er hjemlet Uldproducenterne Ret til at tilbageholde $\frac{1}{4}$ kg Uld af Vaarulden for hvert Medlem af Familien, og denne Ret endda er gjort midlertidig med en Mulighed for senere at være forpligtet til ogsaa at aflevere dette særdeles minimale Kvantum, har man lagt megen Vægt paa, at dette Kvantum forhøjedes, og har derfor stillet hertil sigtende Ændringsforslag.